

handle om de Tilfælde, hvor Thyendet tjener hos Ejendomsbestyrelsen, medens § 1 ogsaa finder Anvendelse paa det Tilfælde, hvor Thyendet tjener hos en Jorpagter, og omvendt kommer § 1 kun til Anvendelse, naar Thyendets Gerning staar i en vis Forbindelse med Bedriften, hvorimod §§ 3 og 4 ogsaa ville komme til Anvendelse, hvor Thyendets Gerning ikke staar i Forbindelse med Bedriften. Man kan som Eksempel tage en Kammerjomfru. Jeg gør opmærksom paa dette, fordi jeg dog synes, at det skulde paavises, at denne Lejlighedslovs § 1 fører til Forandring i Thyendeloven og i nogle enkelte Retninger omfatter andre Tilfælde end §§ 3 og 4, men det er i øvrigt ganske naturligt med den forestillelige Opgave, som disse Paragraffer have stillet sig, og det staar ikke for mig som nogen særlig Indvending mod Lovforslaget. Vil man nu se paa, hvad det er, der står ved Siden af, at § 1 opstiller et nyt Tilfælde, hvor Thyendet kan forlade Tjeneren, er dette, at §§ 3 og 4 gør Forandringen i de hidtil gældende Regler, idet § 3 for Thyendelønnen Vedkommende — naar der er Tale om et Thyende paa en Landejendom og Thyende hos Eieren — opgiver den Indskrænkning, som Forordningen af 23de Juli 1841 § 3 og Konkurslovens § 153 har indført i Blafat af 23de Juli 1819. Blafat af 23de Juli 1819 har nemlig givet den almindelige Regel, at i Tilfælde af Konkurs gaa alle privilegerede Fordringer eller alle privilegerede personlige Fordringer forud for Underpant i Løsøre, en Regel, som ogsaa gælder endnu, idet den findes optagen i Konkursloven af 25de Marts 1872, saa vidt jeg husker i § 39, som er citeret i § 3. Det, som altsaa skete ved Forordning af 28de Juli 1841 og Konkurslovens § 153, var, at Parterne kunde bestemme, at visse Arter af Løsøre skulde kunne pantsættes med den faste Ejendom, saa at Pantsætningen bliver behandlet efter Reglerne for Pantsætning i faste Ejendomme, hvorefter følger, at Pant i dette Løsøre, naar det er pantsat i Forbindelse med den faste Ejendom — ingenlunde, som det syntes, det erede Medlem (N. S. Larsen) mente, naar det var pantsat for sig selv — gaa forud for privilegerede Fordringer. Der er altsaa ved denne Paragraf gjort den Forandring i Blafat af 13de Juli 1819 for Konkursboets Vedkommende, at den gamle Regel føres tilbage, dog kun for Thyendelønnen, ikke for andre privilegerede Fordringer. Det er altsaa en Forandring i Konkursordenen, som meget vel lader sig gennemføre, særlig meget let i et Konkursbo, hvor det hele bliver realiseret. Følgen heraf bliver, at man først søger efter;

om der gives ikke pantsat Løsøre, hvorefter Thyendet kan faa Dækning, eller om der maatte findes andet pantsat Løsøre, og i fornødent Fald skrider man til at give Dækning af Besætning og Inventarium, forud for den, der har Underpant i dette, selv i dette Tilfælde, hvor han har det i Forbindelse med Pant i den faste Ejendom i Genhold til de to nævnte Love. Det er altsaa det, som er Indholdet af denne Paragraf, hverken mer eller mindre. Noget lignende gælder om Lovforslagets § 4, idet vi her have at gøre med Blafat af 14de Maj 1834. Jeg omtalte Blafat af 1819, der gav den Regel, at de privilegerede Fordringer skulde have Dækning forud for Underpant i Løsøre i Tilfælde af Konkurs, men nu kom Spørgsmaalet frem om, hvorledes man var stillet uden for Konkurs med de privilegerede Fordringer, om det var nødvendigt at erklære vedkommende konkurs for at faa denne Fortrinsstilling frem. For at forhindre det, bestemte Blafat af 14de Maj 1834, at der ved Fogedens Bistand skulde gøres Udlæg for de privilegerede Fordringer — selvfølgelig forudsat, at de vare forfaldne — idet de ogsaa skulde gaa forud for Underpant i Løsøre. I denne Bestemmelse har Forordningen af 28de Juli 1841 § 3 og Konkurslovens § 153 gjort en Forandring med Hensyn til Besætning og Inventarium, naar det er pantsat i Forbindelse med Landejendommen — de indeholde mere, men det have vi ikke med at gøre i dette Tilfælde — saaledes altsaa, at de privilegerede Fordringer miste uden for Konkurs — ligesom de have mistet den i Konkurs — den dem tidligere hjemlede Fortrinsret. Det, som Bestemmelsen nu gaar ud paa, er at gengive Thyendet i en Landejendom Retten efter Blafat af 14de Maj 1834 med Hensyn til Underpant i Besætning og Inventarium, ogsaa naar det er pantsat i Forbindelse med fast Ejendom. Det, som saa kommer til i processuel Henseende, er ikke, at Fogeden skal gøre Udlæg. Det var egentlig det, som, saavidt jeg husker, stod i det oprindelige Forslag. Fogeden kan ikke gøre Udlæg for ikke forfaldne Fordringer, og man ved jo overhovedet ikke, hvorledes Forholdet definitivt vil stille sig paa det Tidspunkt, da der står Udlæg for den Pantret, som have i den faste Ejendom. Men det, Lovforslaget vil bestemme, er, at Fogeden skal være forpligtet til at tage et Forbehold, et ganske almindeligt Forbehold, som har den Virkning, at naar Thyendets Løn forfalder, og først da, men ogsaa da — og der under falder særlig det Tilfælde, at Husbonden bliver sat fra Gaarden, enten efter Tvangsauktion, eller